

Jonas Kaufmann

Helmut Deutsch

DIJOURS, 9 DE JUNY DE 2016 – 20.30 h

Sala de Concerts

Jonas Kaufmann, tenor

Helmut Deutsch, piano

Concert presentat en col·laboració amb:

Programa

I

Gustav Mahler (1860-1911)

Lieder eines fahrenden Gesellen

16'

Wenn mein Schatz Hochzeit macht
Ging Heut Morgen übers Feld
Ich Hab' ein Glühend Messer
Die zwei Blauen Augen von meinem Schatz

Benjamin Britten (1913-1976)

Seven sonnets of Michelangelo

19'

XVI: Si come nella penna e nell'inchiostro
XXXI: A che più debb'bio mai l'intensa voglia
XXX: Veggio co' bei vostri occhi un dolce lume
LV: Tu sa, ch'io so, signor mie, che tu sai
XXXVIII: Rendete agli occhi miei, o fonte o fiume
XXXII: S'un casto amor, s'una pietà superma
XXIV: Spirto ben nato in cui si specchia e vede

II

Richard Strauss (1864-1941)

Neun lieder de Letzte Blätter, op. 10

24'

Zueignung
Nichts
Die Nacht
Die Georgine
Geduld
Die Verschwiegenen
Wer hat's getan
Die Zeitlose
Allerseelen

Richard Strauss

11'

Wozu noch, Mädchen, soll es frommen, op. 19 núm. 1

Breit über mein Haupt dein schwarzes Haar, op. 19 núm. 2

Ich liebe dich, op. 37 núm. 2

Freundliche Vision, op. 48 núm. 1

Wie sollten wir geheim sie halten, op. 19 núm. 4

Palau Grans Veus Abona't a la nova temporada 2016 — 2017

Fes Palau, fes-te'l teu!

Bejun Mehta

Diàleg entre Bach
i Händel

Philippe Jaroussky
Cantates de Bach
i Telemann

Piotr Beczala
Amor de poeta
de Schumann

Mark Padmore
Winterreise
de Schubert

Juan Diego Flórez
Univers Flórez

Abonament Jove
(fins a 35 anys)
40% de descompte

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Abonaments, entrades individuals
i packs a mida ja a la venda a Taquilles
del Palau i a www.palaumusica.cat

Taquilles del Palau de la Música
902 442 882
taquilles@palaumusica.cat
abonaments@palaumusica.cat

Amb la col·laboració de:

Tots sou part del Palau

Mecenes Protectors

Media Partners

Col·laboradors

Aena — Aenor — Armand Basi — Autoritat Portuària de Barcelona — Bagués-Masriera Joiers — Coca-Cola — Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports — Col·legi de Farmacèutics de Barcelona — Deloitte — Esteve — Fundació Castell de Peralada — Fundació Metalquímia — Hoteles Catalonia — IATI Seguros — La Fageda — Loteria de Catalunya — Plusfresc — Quadis — Roca Junyent, S.L.P. — Saba Infraestructures, S.A. — Serunion

Amics Benefactors

Ascensores Jordà, S.A. — Clos Interiors, S.L. — Eurofirms ETT S.L.U. — Fundació Antoni Serra Santamans — Horaci Miras Giner — Teatre Romea — Veolia Serveis Catalunya S.A.U.

Gràcies!

Mecenes d'Honor

El lied en el segle xx

Hem hagut d'esperar any i mig per poder gaudir de la veu del tenor alemany Jonas Kaufmann en el seu debut al Palau de la Música Catalana, però l'espera ha valgut la pena. Si en la proposta inicial, Kaufmann ens convidava a un passeig pel lied alemany plenament romàntic, de Schumann a Liszt passant per Wagner, el programa que sentirem avui finalment fa un salt endavant en el temps per presentar-nos tres noms molt destacats del tombant de segle i primera meitat del segle xx: Mahler, Strauss i Britten. I, curiosament, podem trobar certes similituds estructurals entre un programa i l'altre, també pel que fa a la temàtica de les cançons.

Els *Lieder eine Fahrenden gesellen* (Cançons d'un camarada errant) són les primeres cançons conegudes de Gustav Mahler (1860-1911) i estan datades els anys 1891-1892 i revisades el 1896, poc abans de la primera audició. Els primers indicis que es conserven de la seva existència es remunten al 1885, quan en una carta que el director i compositor bohemí escriu al seu amic Fritz Löhr l'1 de gener de 1885 li explica els seus amors amb la soprano Johanna Richter i l'existència de sis *lieder* –que hom considera que només són poemes– que li ha dedicat, encara sense música. La música d'aquests *lieder*, que caldria identificar amb les cançons que avui escoltarem, seria escrita els anys posteriors, fins a arribar a un format definitiu de quatre cançons. Curiosament, la versió amb piano que avui escoltarem, publicada per l'editorial Weinberger el 1897, difereix força de la versió orquestral. Les *Cançons d'un camarada errant* són, en gran part, els assajos musicals d'un Mahler que l'any 1888 acabà la *Primera Simfonia*, “*Tità*” i que el mateix any escrigué una marxa fúnebre de vint minuts, titulada *Totenfeier*, que poc després es convertiria en el primer moviment de la seva *Segona Simfonia*, “*Resurrecció*”. En aquestes cançons ja hi ha apuntats alguns dels motius musicals més característics d'aquestes dues grans simfonies, però sobretot alguns dels leitmotiv mahlerians, com és l'ús d'alguns intervals recurrents, els ritmes marcialis o l'ús del *grupetto*, ornament melòdic que apareix només començar la primera cançó, “*Wenn mein schatz Hochzeit macht*”. Aquesta cançó que obre el cicle és, de fet, l'única el text de la qual pertany al recull popular *Des knaben Wunderhorn*, amb què Mahler ens anticipa el seu interès en aquest recull, del qual després posaria en música alguns dels poemes. Les *Cançons del camarada errant* de Mahler segueixen encara la temàtica del *Wanderlied* (Cançó del caminant) –molt pròpia del Romanticisme alemany–, que té com a peça icònica el *Viatge d'hivern* de Schubert. Una temàtica que presenta sempre com a protagonista la figura del jove caminant sense rumb conegut, que fuig d'una terra i d'un destí que li són adversos. Existeix, a més, un paral·lelisme entre aquesta temàtica i el sentiment d'exili continu que Gustav Mahler va sentir al llarg de la seva vida: “*Sóc tres vegades apàtrida: bohemí entre els austríacs, austríac per als germànics, jueu al món sencer.*”

Els *Seven sonnets of Michelangelo* de Benjamin Britten (1913-1976) tenen un relatiu paral·lelisme amb els *Tre soneti* de Petrarca de Franz Liszt –que Kaufmann havia d'interpretar en l'anterior programa– pel que fa al caràcter que ambdós compositors imprimeixen a la música dels poemes italians. Hi ha quelcom de fresc i despreocupat molt afí al caràcter mediterrani italià; però també hi ha una referència directa a l'estil del *bel canto*, que tant Liszt com Britten aconsegueixen plasmar a la perfecció en els seus cicles respectius, de gran dificultat interpretativa, molt brillants en l'execució i molt atractius

en l'audició. Britten, però, no renuncia al seu segell i ja al poema XXX, "Veggio co' bei vostri occhi un dolce lume", esdevé evident la gran capacitat que té de crear atmosferes oníriques que embolcallen la veu del tenor. El compositor britànic es va inspirar, naturalment, en la veu de la seva parella sentimental, Peter Pears, dedicatari d'aquestes primeres cançons i de tot un reguitzell d'òperes de gran èxit, com són *Peter Grimes*, *Death in Venice* o *The turn of the screw*, en les quals el tenor anglès tenia un protagonisme especial. Una veu d'una brillantor molt típica en els cantants britànics, però també d'un fonament en el registre mitjà-greu que escau perfectament a les capacitats vocals de Kaufmann. Britten va escriure aquest cicle durant el seu periple americà, entre el 1939 i el 1942, i evidencia el gran moment vital del compositor, en plena eferescència amorosa i creativa.

Tots els poemes escollits per Richard Strauss per al seu opus 10, conegut com els *Neun Lieder aus Letzte Blätter*, són obra de Hermann von Gilm, un funcionari públic austríac molt apreciat encara al seu país per la seva obra poètica. Tret de "Zueignung" (Dedicatòria), tots els poemes pertanyen a la secció *Letzte Blätter*, una secció d'un poemari que Ludwig Thuille, bon amic d'Strauss, li va regalar. Strauss vivia també un moment de gran inspiració musical motivada per un amor de joventut, Dora Wihan, gran pianista i dona casada, de la qual Strauss es va enamorar després d'haver-la conegut l'any 1883. A més de la famosa "Zueignung" amb què s'obre la segona part, "Die Nacht" (La nit) i "Allerseelen" (Dia de difunts) recullen també l'esperit pròpiament straussià, que ens eleva amb l'eferescència que sap imprimir a la seva música. Completen el programa cinc cançons d'Strauss d'èpoques diverses en què es pot apreciar l'evolució del seu estil musical. Una personalitat musical que gairebé podem situar als antípodes de la del seu col·lega i contrincant Gustav Mahler, amb què Kaufmann ha obert aquest magnífic programa. Un concert que ens permet gaudir de la veu del tenor del moment a la llum d'unes obres esplèndides, que ens demostren la vigència del gènere lied més enllà del seu moment d'esplendor, el romanticisme del segle XIX.

Mercedes Conde Pons

Directora de la «Revista Musical Catalana»

Textos

Gustav Mahler

Lieder eines fahrenden Gesellen

1.

*Wenn mein Schatz Hochzeit macht,
Fröhliche Hochzeit macht,
Hab ich meinen traurigen Tag!
Geh ich in mein Kämmerlein,
Dunkles Kämmerlein!
Weine! Wein' um meinen Schatz,
Um meinen liebe Schatz!*

*Blümlein blau! Verdorre nicht!
Vöglein süß! Du singst auf grüner Heide:
Ach! wie ist die Welt so schön!
Ziküth! Ziküth! Ziküth!*

*Singet nicht! Blühet nicht!
Lenz ist ja vorbei!
Alles Singen ist nun aus!
Des Abends, wenn ich schlafen geh',
Denk' ich an mein Leid!
An mein Leide!*

2.

*Ging heut' morgen über's Feld,
Thau noch auf den Gräsern hing,
Sprach zu mir der lust'ge Fink:
Ei, du! Gelt? Guten Morgen! Ei gelt? Du!
Wird's nicht eine schöne Welt?
Schöne Welt? Zink! Zink! Schön und flink!
Wie mir doch die Welt gefällt!*

*Auch die Glockenblum' am Feld
Hat mir lustig guter Ding',
Mit den Glöckchen, klinge, kling,
Ihren Morgengruß geschellt:
Wird's nicht eine schöne Welt?
Kling, Kling! Schönes Ding! kling, Kling,
Wie mir doch die Welt gefällt! Heiah!*

*Und da fing im Sonnenschein
Gleich die Welt zu funkeln an;
Alles, Alles, Ton und Farbe gewann
Im Sonnenschein!
Blum' und Vogel, groß und klein!
Guten Tag! Ist's nicht eine schöne Welt?
Ei, du! Gelt? Schöne Welt!*

Cançons d'un camarada errant

1.

El dia que es casi el meu tresor,
amb un alegre casament,
serà per a mi un dia molt trist!
Aniré a la meva petita cambra,
a l'obscura cambra!
Ploraré! Ploraré pel meu tresor,
pel meu tresor estimat!

Floretes blaves! No us pansiu!
Dolç ocelllet, que cantes en els camps verds:
Ai! Per què és el món tan bell?
Ziquit! Ziquit! Ziquit!

No canteu! No floriu!
La primavera ja ha passat!
Ja s'han acabat les cançons!
Els vespres, quan me'n vaig a dormir,
penso en el meu dolor!
En el meu dolor!

2.

He anat aquest matí pel camp,
la rosada encara era damunt de l'herba,
i m'ha dit l'alegre pinsà:
Ep, tu, no és veritat? Bon dia! Ep, no és
veritat, tu? No és bell aquest món?
Un bell món? Sing, sing! Bell i eixerit?
Com m'agrada aquest món!

També les campànules del camp
m'han saludat contentes,
amb les campanetes, cling, cling,
ressonava la seva salutació matinal:
No és bell aquest món?
Cling, cling! Un bell món! Cling, cling,
com m'agrada el món! Visca!

I llavors ha començat a brillar
el sol damunt del món.
Tot, tot, sons i colors,
ha guanyat amb la llum del sol!
Flors i ocells, grans i petits!
Bon dia! No és bell aquest món?
Ep tu, no és veritat? Un bell món!

*Nun fängt auch mein Glück wohl an?
Nein! Nein! Das ich mein',
mir nimmer blühen kann!*

3.
*Ich hab' ein glühend Messer,
Ein Messer in meiner Brust,
O weh!
Das schneid't so tief
In jede Freud' und jede Lust,
Es schneid't so weh und tief!
Ach, was ist das für ein böser Gast!
Nimmer hält es Ruh' nimmer hält er Rast!
Nicht bei Tag, nicht bei Nacht, wenn ich schlief!
O weh!*

*Wenn ich in den Himmel seh',
Seh' ich zwei blaue Augen steh'n!
O weh!
Wenn ich im gelben Felde geh',
Seh' ich von fern das blonde Haar im Winde
weh'n! O weh!*

*Wenn ich aus dem Traum auffahr',
Und höre klingen ihr silbern Lachen,
O weh!
Ich wollt' ich läg' auf der schwarzen Bahr',
Könnt' nimmer die Augen aufmachen!*

4.
*Die zwei blauen Augen von meinem Schatz,
Die haben mich in die weite Welt geschickt.
Da mußst' ich Abschied nehmen
Vom allerliebsten Platz!
O Augen blau, warum habt ihr mich angeblickt?
Nun hab' ich ewig Leid und Grämen!*

*Ich bin ausgegangen in stiller Nacht,
Wohl über die dunkle Heide;
Hat mir niemand Ade gesagt. Ade!
Mein Gesell' war Lieb' und Leide.
Auf der Straße steht ein Lindenbaum,
Da hab' ich zum ersten Mal im Schlaf geruht!*

*Unter dem Lindenbaum!
Der hat seine Blüten über mich geschmeit –
Da wußt' ich nicht, wie das Leben tut,
War Alles, Alles wieder gut!
Ach! Alles, Lieb' und Leid,
Und Welt, und Traum!*

(Cicle de quatre *lieder*, per a veu greu i orquestra o piano, desembre de 1883 - gener de 1885)

Començarà ara la meva felicitat?
No, no! No per a mi,
mai més no tornarà a florir!

3.
Tinc un punyal ardent,
un punyal en el meu pit,
ai de mi!
Penetra tan profund
en cada alegria i en cada plaer,
penetra amb tant de mal i tan profund!
Ai, quin hoste més dolent!
Mai no dona pau, mai no dona repòs!
Ni de dia, ni de nit, mentre dormo!
Ai de mi!

Quan miro cap al cel,
hi veig brillar dos ulls blaus!
Ai de mi!
Quan vaig pels camps groguencs,
veig uns cabells daurats onejant al vent!
Ai de mi!

Quan em desperto dels meus somnis,
i sento el seu riure argentí,
ai de mi!,
M'agradaria jeure en un negre taüt,
i no poder obrir mai més els ulls!

4.
Els dos ulls blaus del meu tresor
m'han enviat a l'ampli món.
Vaig haver d'acomiar-me
dels meus llocs més estimats!
Oh, ulls blaus, per què em vàreu mirar?
Ara tindré penes i afliccions per sempre més!

He partit en la nit obscura,
en la nit obscura dels foscos camps;
ningú m'ha dit adéu. Adéu!
Els meus companys eren l'amor i el dolor.
Hi ha un til·ler en el camí,
allà he pogut dormir per primera vegada!

A sota del til·ler!
Ha deixat nevar sobre meu les seves flors...
i ja no he sabut el que fa la vida,
tot, tot tornava a ésser bo!
Ai! Tot, amor i penes,
el món i els somnis!

Benjamin Britten *Seven sonnets of Michelangelo*

Sonetto XVI
Si come nella penna e nell' inchiostro
È l'alto e 'l basso e 'l mediocre stile,
E ne' marmi l'immagin ricca e vile,
Secondo che 'l sa trar l'ingegno nostro;

Così, signor mie car, nel petto vostro,
Quante l'orgoglio, è forse ogni atto umile:
Ma io sol quel c'a me proprio è e simile
Ne trago, come fuor nel viso mostro.

Chi semina sospir, lacrime e doglie,
(L'umor dal ciel terrestre, schietto e solo,
A vari semi vario si converte),

Però pianto e dolor ne miete e coglie;
Chi mira alta beltà con sì gran duolo,
Dubbie speranze, e pene acerbe e certe.

Sonetto XXXI
A che più debb'io mai l'intensa voglia
Sfogar con pianti o con parole meste,
Se di tal sorte 'l ciel, che l'anima veste,
Tard' o per tempo, alcun mai non ne spoglia?

A che 'l cor lass' a più morir m'invoglia,
S'altri pur dee morir? Dunque per queste
Luci l'ore del fin fian men moleste
Ch'ogn'altro ben val men ch'ogni mia
doglia.

Però se 'l colpo, ch'io ne rub' e 'nvolo,
Schifar non poss'; almen, s'è destinato,
Ch'entrerà 'nfra la dolcezza e 'l duolo?

Se vint' e pres' i' debb'esser beato,
Maraviglia non è se nud' e solo,
Resto prigion d'un Cavalier armato.

Sonetto XXX
Veggio co bei' vostri occhi un dolce lume,
Che co' miei ciechi già veder non posso;
Porto co' vostri piedi un pondo adosso,
Che de' mie zoppi non è già costume.

Volo con le vostr'ale senza piume;
Col vostr'ingegno al ciel sempre son mosso;
Dal vostr' arbitrio son pallido e rosso,
Freddo al sol, caldo alle più fredde brume.

Set sonets de Miquel Àngel

Sonet XVI
Així com en la ploma i en la tinta
hi ha un estil alt i un baix i un mediocre,
i en els marbres la imatge rica o vil,
segons els sàpiga tractar el nostre enginy;

així, estimat senyor meu, en el vostre pit,
hi ha tant orgull, com potser tants actes humils;
però jo només trec el que m'és propi
i similar, com mostro en el meu rostre.

El qui sembla sospirs, llàgrimes i dols,
(l'humor del cel terrestre, pur i sol,
es torna vari en vàries llavors),

però en la sega obtindrà plors i dolor;
qui mira alta bellesa amb un dany tan gran,
obtindrà esperances, i penes agudes i certes.

Sonet XXXI
Per què hauré mai de desfogar amb plors
o paraules tristes el meu intens desig,
si el cel que vesteix l'ànima d'aital manera
no la desvesteix mai, més aviat o més tard?

Per què el cor cansat m'invita a més morir, si
igualmente ha de morir? Amb tot, amb
aquestes
llums l'hora de la fi serà menys molesta,
qualsevol altre bé val menys que el meu dol.

Però si el cop, que no robo o arrabasso,
no puc esquivar; almenys, si m'està destinat,
què entrarà entre la dolcesa i el dolor?

Si vençut i pres haig d'ésser beat,
no és cap meravella que nu i sol
resti presoner d'un cavaller armat.

Sonet XXX
Veig amb els vostres ulls una llum dolça,
que amb els meus, cechs, ja no puc veure;
porto amb els vostres peus un pes adossat,
que dels meus peus coixos ja no és costum.

Volo amb les vostres ales sense plomes;
amb el vostre enginy espiro sempre al cel;
segons el vostre arbitri estic pàl·lid o encès,
fred a la calor, calent en les boires més fredes

*Nel voler vostro é sol la voglia mia,
I mie' pensier nel vostro cor si fanno,
Nel vostro fiato son le mie parole.*

*Come luna da sè sol par ch'io sia;
Chè gli occhi nostri in ciel veder non sanno
Se non quel tanto che n'accende il sole.*

Sonetto LV

*Tu sa, ch'io so, signor mie, che tu sai
Ch'i veni per goderti più da presso;
E sai ch' i' so, che tu sa' c' i' son desso:
A che più indugio a salutarci omai?*

*Se vera è la speranza che mi dai,
Se vero è 'l buon desio che m'è concesso,
Rompassi il mur fra l'uno e l'altro messo;
Chè doppia forza hann' i celati guai.*

*S' i' amo sol di te, signor mie caro,
Quel che di te più ami, non ti sdegni;
Che l'un dell'altro spirto s'innamora,*

*Quel che nel tuo bel volto bramo e 'mparo,
E mal compres' è degli umani ingegni.
Chi 'l vuol veder, convien che prima mora.*

Sonetto XXXVIII

*Rendete agli occhi miei, o fonte o fiume,
L'onde della non vostra e salda vena.
Che più v'innalza, e cresce, e con più lena
Che non è 'l vostro natural costume.*

*E tu, folt' air, che 'l celeste lume
Tempri a' tristi occhi, de' sospir miei piena,
Rendigli al cor mio lasso e rasserena
Tua scura faccia al mio visivo acume.*

*Rende la terra i passi alle mie piante,
Ch'ancor l'erba germogli che gli è tolta;
E 'l suono Ecco, già sorda a' miei lamenti;*

Gli sguardi agli occhi mie, tuo luci sante,

*Ch'io possa altra bellezza un'altra volta
Amar, po' che di me non ti contenti.*

Sonetto XXXII

*S'un casto amor, s'una pietà superna,
S'una fortuna infra dua amanti equale,
S'un aspra sorte all'un dell'altro cale,*

En el vostre voler només hi ha el meu,
els meus pensaments es fan al vostre cor,
les meves paraules són en el vostre alè.

Sembla que jo sigui com a la mateixa lluna;
que els nostres ulls no saben veure en el cel
només el que el sol encén.

Sonnet LV

Tu saps, que jo sé, senyor meu, que tu saps
que vinc per gaudir-te més de prop;
i saps que sé que saps qui sóc:
per què em retardo més a salutar-te?

Si és veritable l'esperança que em dones,
si és veritable el bon desig que m'és concedit,
que es trenqui el mur entre l'un i l'altre,
que dobles forces han ocultat danys.

Si només, estimat senyor, estimo de tu
el que de tu més estimes, no t'enutgis
si un de l'altre esperit s'enamora,

allò que desitjo i apreng en el teu bell rostre,
és mal comprès per l'enginy humà.
Qui el vulgui veure, convé que primer mori.

Sonnet XXXVIII

Torneu als meus ulls, fonts o rius,
les ones d'aquests corrents que no són vostres,
que us lloen, i us fan créixer amb més vigor
del que és el vostre costum natural.

I tu, aire dens, per qui la llum celestial, ha
enfosquit els meus ulls tristos, plens dels
meus sospirs, torna'ls al meu cor cansat
i asserena la teva obscura cara a la meva
mirada penetrant.

Que la terra torni els passos a les meves plantes,
que germini ara l'herba on fou arrencada; i
que soni l'eco, ja sord a les meves queixes;

pupil·les santes, torneu les mirades als meus
ulls,
que pugui tornar a estimar una altra bellesa,
perquè no estàs content de mi.

Sonnet XXXII

Si un amor cast, si una pietat suprema,
si una fortuna igual entre dos amants,
si una sort adversa d'un importa a l'altre,

S'un spirto, s'un voler duo cor governa;

*S'un' anima in duo corpi è fatta eterna,
Ambo levando al cielo e con pari ale;
S'amor c'un colpo e d'un dorato strale
Le viscer di duo petti arda e discerna;*

*S'amar l'un l'altro, e nessun se medesmo,
D'un gusto e d'un diletto, a tal mercede,
C'a un fin voglia l'uno e l'altro porre;*

*Se mille e mille non serien centesimo
A tal nodo d'amore, a tanta fede;
E sol l'isdegno il può rompere e sciorre.*

Sonetto XXIV

*Spirto ben nato, in cui si specchia e vede
Nelle tuo belle membra oneste e care
Quante natura e 'l ciel tra no' puo' fare,
Quand' a null'altra suo bell' opra cede;*

*Spirto leggiadro, in cui si spera e crede
Dentro, come di fuor nel viso appare,
Amor, pietà, mercè, cose si rare
Che mà furn'in beltà con tanta fede;*

*L'amor mi prende, e la beltà mi lega;
La pietà, la mercè con dolci sguardi
Ferma speranz'al cor par che ne doni.*

*Qual uso o qual governo al mondo niega,
Qual crudeltà per tempo, o qual più tardi,
C'a si bel viso morte non perdoni?*

Richard Strauss

Hermann von Gilm

Neun Lieder aus Letzte Blätter, op. 10

Zueignung

*Ja du weißt es, theure Seele,
Daß ich fern von dir mich quäle,
Liebe macht die Herzen krank,
Habe Dank.*

*Hielt ich nicht, der Freiheit Zecher,
Hoch den Amethysten-Becher
Und du segnetest den Trank,
Habe Dank.
Und beschworst darin die Bösen,*

si un esperit i un voler governa els dos cors;

si una ànima s'ha fet eterna en dos cors,
portats ambdós al cel i amb ales semblants;
si l'amor, d'un cop i amb dard daurat
discerneix i encén el més íntim de dos pits;

si estimar l'un a l'altre, i ningú a si mateix,
amb gust i amb delit, i a aital mercè,
a una fi vulguin arribar l'un i l'altre;

si milers i milers no fan una centèsima
d'un semblant nus d'amor, de tanta fe;
és només el desdeny que els pot trencar i
dissoldre.

Sonnet XXIV

Esperit ben nascut, en què es reflecteix i veu
en els teus bells membres honestos i estimats
tot el que la natura i el cel poden crear,
sobrepasant qualsevol altra obra de bellesa.

Esperit graciós, dins del qual s'espera i es creu,
com apareixien en la teva cara,
amor, pietat, misericòrdia, coses tan rares,
no trobades mai en la bellesa, i amb tanta fe;

l'amor em pren, i la bellesa em lliga:
la pietat, la misericòrdia, amb dolces mirades
omplen el meu cor de ferma esperança.

Quina regla o quin govern nega al món,
quina crueltat d'ara o més tard
pot no perdonar la mort a un rostre tan bell?

Nou lieder d'Últime fulles, op. 10

Dedicatòria

Sí, tu saps, ànima estimada,
com m'affligeixo lluny de tu!
L'amor posa malalts els cors,
moltes gràcies!

Brindava jo un dia per la llibertat
amb la copa d'ametistes,
i tu vares beneir la beguda,
moltes gràcies!
I vares conjurar així tots els mals

PLÁCIDO DOMINGO

GUSTAVO DUDAMEL

CECILIA BARTOLI

JONAS KAUFMANN

SONYA YONCHEVA

CUANDO
LA PASIÓN SIRVE
DE INSPIRACIÓN
AL MUNDO,
SE HACE
HISTORIA.

Este reloj ha presenciado las actuaciones más inolvidables. Ha acompañado a artistas apasionados que inspiran al público de todo el mundo. No solo marca el tiempo. Marca su época.

OYSTER PERPETUAL DAY-DATE 36

*Bis ich, was ich nie gewesen,
Heilig an das Herz dir sank,
Habe Dank.*

(Lied op. 10/1, RSWV 141/1. Steinach, 13 d'agost de 1885)
(Orquestració, Garmisch, 19 de juny de 1940)

Nichts

*Nennen soll ich, sagt ihr, meine
Königin im Liederreich!
Thoren, die ihr seid, ich kenne
Sie am wenigsten von euch.*

*Fragt mich nach der Augen Farbe,
Fragt mich nach der Stimme Ton,
Fragt nach Gang und Tanz und Haltung,
Ach, und was weiß ich davon.*

*Ist die Sonne nicht die Quelle
Alles Lebens, alles Licht's,
Und was wissen von derselben
Ich, und ihr, und alle? – nichts.*

(Lied op. 10/2, RSWV 141/2. Steinach, 15 d'agost de 1885)

Die Nacht

*Aus dem Walde tritt die Nacht,
An den Bäumen schleicht sie leise,
Schaut sich um im weiten Kreise,
Nun gib Acht!*

*Alle Lichter dieser Welt,
Alle Blumen, alle Farben
Löscht sie aus und stiehlt die Garben
Weg von Feld.*

*Alles nimmt sie, was nur hold,
Nimmt das Silber weg des Stromes
Nimmt vom Kupferdach des Domes
Weg das Gold*

*Ausgeplündert steht der Strauch:
Rücke näher, Seel' an Seele,
O die Nacht, mir bangt, sie stehle
Dich mir auch.*

(Lied op. 10/3, RSWV 141/3. Steinach, 11 d'agost de 1885)

fins que jo, que no ho havia fet mai,
em vaig submergir, santament, en el teu cor,
moltes gràcies!

No-res

L'haig de fer, digueu-me, la meva reina
en el regne de les cançons?
Necis que tots sou, jo la conec
menys que tots vosaltres.

Pregunteu-me pel color dels ulls,
pregunteu-me pel to de la veu,
per la seva manera de caminar i de dansar,
ai, i què en sé jo, de tot això?

No és el sol la font
de tota la vida, de tota la llum?
I què en sabem d'ell
jo, i vosaltres, i tothom?... No-res.

La nit

Surt la nit del bosc,
camina lentament des dels arbres,
mira el seu ampli entorn,
ara vés amb compte!

Totes les llums d'aquest món,
totes les flors i tots els colors,
els apaga, i roba
els gavells del camp.

S'emporta tot el que era preciós,
s'emporta la plata del riu,
s'emporta l'or de la cúpula
de la catedral.

Saquejat està l'arbust,
acosta't més, l'ànima a l'ànima,
oh, la nit!, em fa por que et robi
a tu també.

Die Georgine

*Warum so spät erst Georgine?
Das Rosenmärchen ist erzählt
Und honigsatt hat sich die Biene
Ihr Bett zum Schlummer schon gewählt.*

*Sind nicht zu kalt dir diese Nächte?
Wie lebst du diese Tage hin?
Wenn ich dir jetzt den Frühling brächte,
Du feuergelbe Träumerin.*

*Wenn ich mit Maithau dich benetzte,
Begösse dich mit Juni-Licht,
Doch ach, dann wärst du nicht die Letzte,
Die stolze Einzige auch nicht.*

*Wie, Träumerin, lock' ich vergebens?
So reich' mir schwesterlich die Hand,
Ich hab' den Frühling dieses Lebens
Wie du den Maitag nicht gekannt.*

*Und sät wie dir, du feuergelbe,
Stahl sich die Liebe mir in's Herz,
Ob spät, ob früh, es ist dasselbe
Entzücken und derselbe Schmerz.*

(Lied op. 10/4, RSWV 141/4. Steinach, 18 d'agost de 1885)

Geduld

*Geduld sagst du, und zeigst mit weißem Findex
Auf meiner Zukunft festgeschloß'ne Thür:
Ist die Minute, die da lebt, geringer
Als jene ungeboren? sage mir;
Kannst mit der Liebe du den Lenz verschieben,
Dann borg' ich dir für eine Ewigkeit,
Doch mit dem Frühling endet auch das Lieben,
Und keine Herzens-Schulden zahlt die Zeit.*

*Geduld sagst du, und senkst die schwarze Locke,
Und stündlich fallen Blumenblätter ab,
Und stündlich fordert eine Tödtenglocke
Der Thräne letztes Fahrgeld für das Grab.
Sieh' nur die Tage schnell vorüberrennen,
Horch, wie sie mahmend klopfen an die Brust:
Mach' auf, mach' auf, was wir nicht heut'
gewinnen,
Ist morgen unersetzlicher Verlust.*

*Geduld sagst du, und senkst die Augenlider,
Verneint ist mein Frage an das Glück,*

La dàlia

Per què ara, tan tard, dàlia?
Les roses ja han explicat els seus contes,
i les abelles, sadolles de mel,
ja s'han triat el llit per dormir.

No són massa fredes aquestes nits?
Què has fet tots aquests dies?
Si jo et portés la primavera,
apassionada somniadora,

i t'arrosés amb rosada de maig,
i et regués amb llum de juny...
llavors, ai, no series la darrera,
ni tampoc, ufanosa, l'única.

Per què, somniadora, et festejo en va?
Allarga'm una mà fraternal,
no he conegut el maig de la vida,
com tu tampoc la primavera.

I tard com tu, ardorosa,
l'amor em robà el cor;
oh, tard o aviat, és el mateix
encís i el mateix dolor.

Paciència

Paciència, em dius, i senyales amb el dit blanc
la porta fermament tancada del meu futur.
És el minut que ara viu menys important
que aquell que no ha nascut? Digues-m'ho!
Si amb l'amor pots retardar la primavera,
t'accepto llavors per tota una eternitat,
però amb la primavera s'acaba també l'amor,
i el temps no paga cap deute del cor.

Paciència, em dius, i inclines els negres rulls,
i els pètals de les flors cauen a tothora,
i a tothora estimula una fúnebre campana
les llàgrimes per a l'últim passatge a la tomba.
Mira què de pressa passen els dies,
escolta com truquen al pit, evocatiu;
Obre, obre! el que no guanyem avui,
serà demà una pèrdua irreparable.

Paciència, em dius, i baixes les parpelles,
denegada ha estat la meva demanda de
felicitat;

*So lebe wohl, ich seh' dich nimmer wieder,
So will's mein unerbittliches Geschick.
Du hast geglaubt, weil and're warten
müssen,
Und warten können, kann und muß ich's
auch,
Ich aber hab' zum Lieben und zum Küssen
Nur einen Frühling wie der Rosenstrauch.*

(Lied op. 10/5, RSWV 1441/5. Munic, 29 d'agost de 1885)

Die Verschwiegenen

*Ich habe wohl, es sei hier laut
Vor aller Welt verkündigt,
Gar vielen heimlich anvertraut,
Was du an mir gesündigt.*

*Ich sagt's dem ganzen Blumenheer,
Dem Veilchen sagt' ich's stille,
Der Rose laut, und lauter der
Großäugigen Kamille.*

*Doch hat's dabei noch keine Noth,
Bleib' munter nur und heiter,
Die es gewußt, sind alle todt,
Und sagen's nicht mehr weiter.*

(Lied op. 10/6, RSWV 141/6. Meiningen, 11 de novembre de 1885)

Wer hat's getan

*Es steht mein Lied in Nacht und Frost,
Die alles Leben tödten,
Und harrt vergebens, ob der Ost
Sicht wieder mag erröthen.*

*So steht es nun ein ganzes Jahr
In dieser Nacht, der kalten,
Und dennoch grünt's noch immerdar,
Wer hat es wohl erhalten?*

*Du nicht, du nicht, von aller Welt
Bewundert und beneidet.
Der hat's getan, der auf dem Feld
Die Lilien kleidet.*

(Lied RSWV 142. Meiningen, 13 de novembre de 1885)

(aquest lied fou planejat per a l'op. 10, però al final s'edità tot sol)

així doncs, adéu, mai més no et tornaré a veure, així ho vol el meu destí inexorable. T'has cregut, perquè d'altres varen haver d'esperar i podien esperar, que també jo podria i voldria; però jo, per als besos i per a l'amor, només tinc, com les roses, una primavera.

Les discretes

Sóc feliç, que sigui anunciat ben fort a tot el món!
I confiat només secretament el nostre pecat.

Ho he dit a tota la munió de flors: a la violeta li he dit suaument, a la rosa fort, i més fort a la camamilla dels ulls vius.

Però no tinguis cap temença, segueix alegre i contenta: les que ho han sabut són totes mortes, i no ho podran explicar.

Qui l'ha fet

El meu cant és de nit i de gelada, que maten qualsevol vida, i espera inútilment si l'est vol tornar a enrojolar-se.

S'ha quedat ara tot un any en aquesta nit, freda, i amb tot s'enverdeix sense parar, qui l'ha pogut conservar bé?

Tu no, tu no, de tot el món admirat i envejat.
El que ho ha fet és el que vesteix les assutzenes al camp.

Die Zeitlose

*Auf frisch gemähtem Weideplatz
Steht einsam die Zeitlose,
Den Leib von einer Lilie,
Die Farb' von einer Rose.*

*Und es ist Gift, was aus dem Kelch,
Dem reinen, blickt, so röthlich;
Die letzte Blum', die letzte Lieb'
Sind beide schön, doch tödtlich.*

(Lied op. 10/7, RSWV 141/7. Meiningen, 12 de novembre de 1885)

Allerseelen

Stell' auf den Tisch die duftenden Reseden,
Die letzten rothen Astern trag' herbei,
Und laß uns wieder von der Liebe reden
Wie einst im Mai.

Gib mir die Hand, daß ich sie heimlich drücke,
Und wenn man's sieht, mir ist es einerlei,
Gib mir nur einen deiner süßen Blicke
Wie einst im Mai.

Es blüht und funkeln heut' auf jedem Grabe,
Ein Tag im Jahre ist den Todten frei;
Komm' an mein Herz, daß ich dich wieder habe,
Wie einst im Mai.

(Lied op. 10/8, RSWV 141/8. Meiningen, 13 d'octubre de 1885)

Adolf Friedrich, Graf von Schack

Wozu noch, Mädchen

*Wozu noch, Mädchen, soll es frommen,
Daß du vor mir Verstellung übst?
Heiß froh das neue Glück willkommen
Und sag es offen, daß du liebst!*

*An deines Busens höherm Schwellen
Dem Wangenroth, das kommt und geht,
Ward dein Geheimniß von den Quellen,
Den Blumengeistern längst erspäht.*

*Die Wogen murrmelns in den Grott,
Es flüsterts leis der Abendwind,
Wo du vorbeigehst, hörst du's spotten:
Wir wissen es seit lange, Kind!*

(Lied op. 19/1, RSWV 152/1. 5 de febrer 1888)

El còlquic

En el prat segat de nou hi ha un còlquic solitari, amb el cos d'una assutzena, i el color d'una rosa.

Però és verí el que en el calze, tan pur, brilla vermellós. L'última flor, l'últim amor: ambdós són bells, però mortals.

Dia de difunts

Deixa sobre la taula la reseda olorosa, porta els últims àsters vermells, i torna'm a parlar d'amor com antany al maig.

Dóna'm la mà perquè l'acaroni en silenci, i no em fa res que ens vegin. Dóna'm una sola de les teves mirades amoroses, com antany al maig.

En cada tomba hi ha avui flors i olors, un dia a l'any els morts són lliures, torna al meu cor, que et torni a abraçar com antany al maig.

De què et servirà, noia

De què et servirà, noia, que dissimulis davant meu? Deixa que arribi alegre la nova felicitat i digues obertament que m'estimes!

En la gran agitació del teu pit, en la vermellor de les galtes, que va i ve, el teu secret fou descobert fa temps pels esperits de les fonts i de les flors.

Ho murmuren les ones en les grutes, ho xiuxiueja dolçament el vent del vespre, a tot arreu on vagis, ho sentiràs comentar: fa temps que ho sabíem, criatura!

Adolf Friedrich, Graf von Schack
*Breit über mein Haupt
Breit über mein Haupt dein schwarzes Haar,
Neig' zu mir dein Angesicht!
Da strömt in die Seele so hell und klar
Mir deiner Augen Blick.*

*Ich will nicht droben der Sonne Pracht,
Noch der Sterne leuchtenden Kranz,
Ich will nur deiner Locken Nacht
Und deiner Blicke Glanz.*

(Lied op. 19/2, RSWV 152/2. 1 de febrer de 1888)

Detlev von Lilienkron
*Ich liebe dich
Vier adlige Rosse
Vorán unserm Wagen,
Wir wohnen im Schlosse,
In stolzém Behagen.
Die Frühlichterwellen
Und nächsten der Blitz,
Was all' sie erhellen,
Ist unser Besitz.*

*Und irrst du verlassen,
Verbannt durch die Lande:
Mit dir durch die Gassen
In Armut und Schande!
Es bluten die Hände,
Die Füße sind wund,
Vier trostlose Wände,
Es kennt uns kein Hund.*

*Steht silberbeschlagen
Dein Sarg am Altare,
Sie sollen mich tragen
Zu dir auf die Bahre.
Und fern auf der Haide,
Und stirbst du in Not:
Den Dolch aus der Scheide,
Dir nach in den Tod!*

(Lied op. 37/2, RSWV 187/2. 7 de febrer de 1898)

Otto Julius Bierbaum
*Freundliche Vision
Nicht im Schlafe hab ich das geträumt,
Hell am Tag sah ich's schön vor mir:
Eine Wiese voller Margeritten;*

Estesos sobre el meu cap
Estesos sobre el meu cap els teus negres
cabells, dirigeixes cap a mi la teva mirada,
i la llum, pura i clara, dels teus ulls
inunda la meva ànima.

No vull, allà dalt, l'esplendor del sol,
ni la corona lluminosa de les estrelles,
només vull la nit dels teus rulls
i l'esplendor de la teva mirada.

T'estimo
Quatre nobles corsers
davant el nostre cotxe;
vivim en un palau
amb altívola satisfacció.
Tot el que il·luminen
els primers raigs de l'aurora
i els llampecs nocturns,
és propietat nostra.

Però si vaguessis perdut
i proscrit pel món,
aniria amb tu pels carrers,
en la misèria i en el deshonor!
Amb les mans sagnants
i els peus ferits,
entre quatre parets desolades,
on ningú ens conegués.

Si revestit de plata
hi hagués a l'altar el teu taüt,
m'haurien de portar cap a tu.
De cos present.
I si mors en la indigència
en el bosc llunyà,
desembeinat el punyal
et seguiria en la mort!

Amable visió
No ho he somniat mentre dormia,
ho he vist al meu davant a la llum del dia:
un prat ple de margarides;

*Tief in weißes Haus in grünen Büschen;
Götterbilder leuchten aus dem Laube.
Und ich geh' mit Einer, die mich lieb hat
Ruhigen Gemütes in die Kühle
Dieses weißen Hauses, in den Frieden,
Der voll Schönheit wartet, daß wir kommen.*

(Lied op. 48/1, RSWV 202/1. Charlottenburg, 5 d'octubre de 1900)
(Orquestració, Garmisch, 1 de juliol de 1918)

Adolf Friedrich, Graf von Schack
*Wie sollten wir geheim sie halten
Wie sollten wir geheim sie halten,
Die Seligkeit, die uns erfüllt?
Nein, bis in seine tiefsten Falten
Sei Allen unser Herz enethüllt!*

*Wenn Zwei in Liebe sich gefunden,
Geht Jubel hin durch die Natur,
In längern wonnevollen Stunden
Legt sich der Tag auf Wald und Flur.*

*Selbst aus der Eiche morschem Stamme,
Die ein Jahrtausend überlebt,
Steigt neu des Wipfels grüne Flamme
Und rauscht von Jugendlust durchbebt.*

*Zu höherm Glanz und Dufte brechen
Doe Knospen auf beim Glück der Zwei,
Und süßer rauscht es in den Bächen,
Und reicher blüht und glänzt de Mai.*

*Wie sollten wir geheim sie halten,
Die Seligkeit, die uns erfüllt?
Nein, bis in seine tiefsten Falten
Sei Allen unser Herz enethüllt!*

(Lied op. 19/4, RSWV 152/4. 2 de gener de 1888)

al fons, entre verdes plantes, una casa blanca;
brillen imatges divines entre el fullatge;
i vaig amb ànim tranquil
amb la que m'ha estimat, cap a la frescor
d'aquesta casa blanca, cap a la pau
que espera, bellament, que hi arribem.

Com podríem conservar secreta
Com podríem conservar secreta
la felicitat que ens vessa?
No, que s'omplin fins al racó més profund
els nostres cors!

Quan dos es troben en l'amor,
l'alegria s'estén per tota la natura,
i el dia s'allarga pel bosc i pel camp
en hores plenes de benaurança.

Fins del tronc podrit del roure,
que ha sobreviscut més de mil anys,
broten en el ramatge verdes flames,
amb murmuris agitats per una ànsia
jovenívola.

Les poncelles s'obren a la més gran esplendor
i als perfums, amb la felicitat de la parella,
i els rierols murmuren més dolços,
i el maig floreix més ric i resplendent.

Com podríem conservar secreta
la felicitat que ens vessa?
No, que s'omplin fins al racó més profund
els nostres cors!

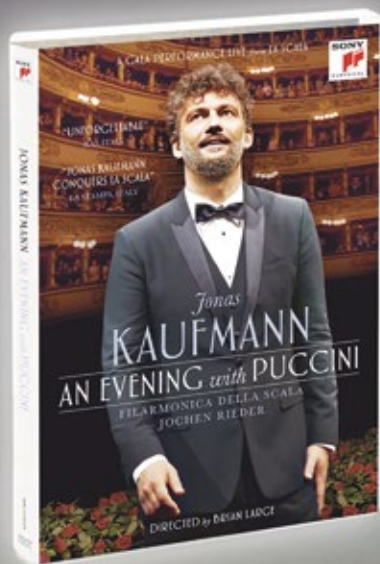
JONAS KAUFMANN

“EL TENOR MÁS DESEADO”

PRESENTA

THE PUCCINI ALBUM

INCLUYE
NESSUN DORMA Y LAS
ARIAS MÁS PRESTIGIOSAS

Y EL DVD AN EVENING WITH PUCCINI

LA PELÍCULA
DE LA FAMOSA
ACTUACIÓN
DEL TENOR
EN LA SCALA
DE MILÁN

Sally Davies
Cally Hocknell
Dorothy Yeung
Emma Kangis
Gemma Crosswell
Gillian Stanwick
Graham Maclay
Rob McElroy
Stef Kenning

Cap d'Operacions
Directora de Màrqueting i Comunicació
Directora de Gires i Esdeveniments
Directora de Desenvolupament de Negocis
Directora d'Operacions
Esdeveniments Interns
Director de Desenvolupament d'Esdeveniments
Interventor Financer
Directora d'Esdeveniments

U-Live és una promotora, productora i inversora de l'àmbit de l'entreteniment en directe. La nostra oferta va dels festivals al teatre musical, des d'esdeveniments cinematogràfics en directe fins a grans concerts a l'aire lliure. Col·laborem amb alguns dels noms més importants de la música i l'entreteniment per fer realitat ambicions creatives.

Més informació a u-live.com

 <http://www.sonyclassical.es>
 <http://twitter.com/SonyClassical>
 <http://www.facebook.com/sonyclassical.spain>

Biografies

Jonas Kaufmann, tenor

Després del seu sensacional debut al Metropolitan de Nova York el 2006 amb *La traviata*, és reconegut com una de les principals estrelles del món operístic, qualificat per la premsa internacional com “*el nou rei dels tenors*”.

Nascut a Munic, completà els estudis vocals a l'Acadèmia de la ciutat, a més de rebre classes de H. Hotter, J. King i J. Metternich. Durant els primers anys al Teatre de Saarbrücken continuà la formació amb Michael Rhodes a Trier.

Després de compromisos a Stuttgart, Frankfurt, Hamburg i Milà – *Così fan tutte* en una producció de Giorgio Strehler i *Fidelio* sota la batuta de Riccardo Muti–, el 2001 entrà a l'Òpera de Zuric. Així inicià carrera internacional, amb actuacions al Festival de Salzburg, Lyric Opera de Chicago, Opéra de París, Covent Garden de Londres, La Scala, Deutsche Oper i Staatoper de Berlín, Staatsoper de Viena i Metropolitan de Nova York. El 2010 va debutar al Festival de Bayreuth amb *Lohengrin*, en una posada en escena espectacular de Hans Neuenfels.

És reclamat arreu, tant per interpretar el repertori italià i francès com d'òpera alemanya. Ha cantat *Werther* de Massenet a París i Viena, el rol de Cavaradossi (Tosca) a Londres, Metropolitan i La Scala. Li agrada representar personatges emblemàtics, submergir-se en el seu món i comunicar-ne al públic els sentiments i les emocions, com és el cas del seu debut com a Siegmund de *La valquíria* el 2011 al Metropolitan, en una producció retransmesa a tot el món. Les interpretacions wagnerianes de Kaufmann són una síntesi de poder expressiu alemany i subtilitat vocal italiana.

El 2012 va cantar *Ariadne auf Naxos* de R. Strauss al Festival de Salzburg, així com Don José (*Carmen*) en una nova producció dirigida per Simon Rattle, i el *Requiem* de Verdi sota la batuta de Barenboim, obra que també va interpretar al Festival de Lucerna i a La Scala. El mes de desembre retornà a La Scala, on inaugurà la temporada amb una nova producció de *Lohengrin* amb Daniel Barenboim.

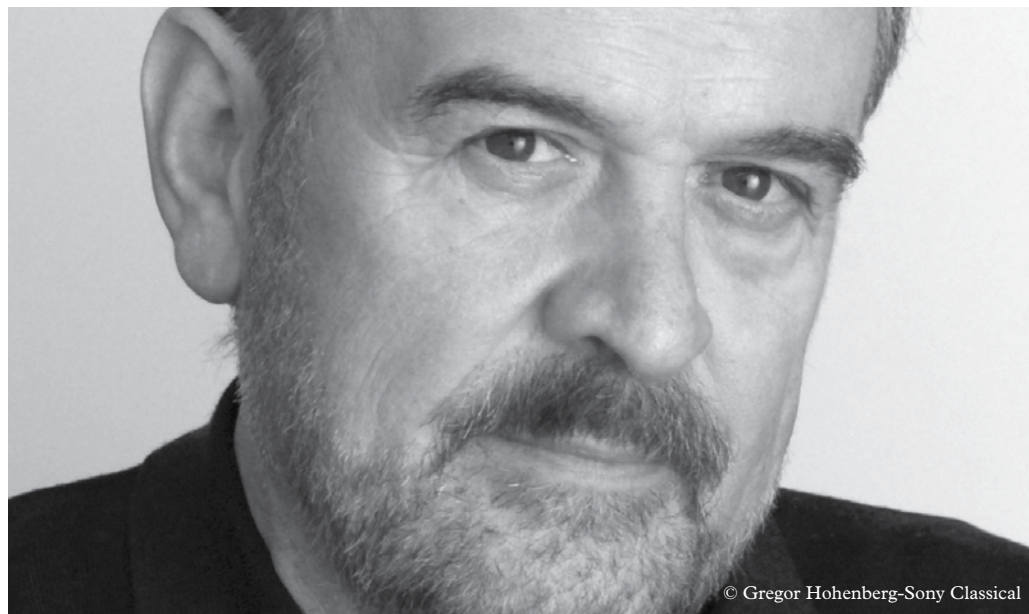
El 2013, Any Wagner i Any Verdi, després d'una nova producció de *Parsifal* al Metropolitan i la reposició de *Don Carlo* al Covent Garden, va encarnar per primera vegada els personatges de Manrico (*Il trovatore*) i Alvaro (*La forza del destino*), els dos en noves produccions de la Bayerische Staatsoper. El 2015 va ser aclamat en *Cavalleria rusticana / Pagliacci* al Festival de Pasqua de Salzburg, en un recital Puccini a La Scala i en *La damnation de Faust* de Berlioz a l'Òpera Nacional de París.

La versatilitat de Jonas Kaufmann està documentada en un extensíssim nombre d'enregistraments en CD i DVD, distingits amb nombrosos premis internacionals (Cantant de l'Any de les revistes «Opernwelt», «Diapason» i «Musical America», Echo Klassik, International Opera Award 2013, etc.).

Kaufmann és també reconegut a tot el món en el repertori de concert i molt particularment del lied. Ell considera que la interpretació de cançons demana més subtilitat i diferenciació que qualsevol altre gènere vocal. La seva col·laboració amb el pianista Helmut Deutsch ha donat lloc a moltíssims concerts, entre els quals el del 30 d'octubre de 2011 a l'escenari del Metropolitan de Nova York, el primer recital en aquest marc emblemàtic des del que oferí Luciano Pavarotti el 1994.

Helmut Deutsch, piano

© Gregor Hohenberg-Sony Classical

És un dels millors, més reeixits i més sol·licitats pianistes acompanyants de lied de tot el món. Va néixer a Viena, on estudià al Conservatori, a l'Acadèmia de Música i a la Universitat. Va ser distingit amb el Premi de Composició d'aquesta ciutat i als 24 anys fou designat professor. Encara que ha interpretat música de cambra amb instrumentistes emblemàtics, s'ha concentrat en primer lloc en l'acompanyament de recitals de lied.

A l'inici de la seva carrera va treballar amb la soprano Irmgard Seefried, però el cantant més important dels seus anys primerencs va ser Hermann Prey, del qual va ser acompanyant permanent durant dotze anys. Posteriorment va treballar amb molts dels més importants cantants de recital i actuà als centres musicals més emblemàtics de tot el món. Les seves col·laboracions amb Jonas Kaufmann, Diana Damrau, Michael Volle i el jove tenor suís Mauro Peter figuren actualment entre les més importants.

Deutsch ha enregistrat més d'un centenar de CD. Recentment, el desenvolupament de joves talents constitueix un desig artístic especialment profund de la seva activitat. Després del professorat a Viena, continua ensenyant principalment a la Hochschule für Musik de Munic, on ha treballat 28 anys com a professor d'interpretació vocal. A més, és professor convidat a diverses universitats i és reclamat per a un nombre cada vegada més gran de classes magistrals, a Europa i l'Extrem Orient.

30 FESTIVAL CASTELL PERALADA

aniversari

Juliol-Agost 2016

07 JULIOL AUDITORI PARC DEL CASTELL

CLÀSSICA

CONCERT INAUGURAL Lang Lang

PIANO

©YANN ORHAN

Arriba el pianista més carismàtic
Obres de Txaikovski, Bach i Chopin

15 JULIOL AUDITORI PARC DEL CASTELL

LÍRICA

Gala 30 Aniversari

Les millors veus de la lírica
per celebrar 30 anys de Festival

Sondra RADVANSKY, Eva-Maria WESTBROEK,
Carlos ÀLVAREZ, Marcelo ÀLVAREZ, Leo NUCCI
ORQUESTRA SIMFÒNICA DE BARCELONA
I NACIONAL DE CATALUNYA
Daniele RUSTIONI, director musical
Ruggero RAIMONDI, director escènic

16 JULIOL AUDITORI PARC DEL CASTELL

DANSA

Ailey II

The Next Generation of Dance

© EDUARDO PATINO, NYC

Tota la força de la companyia jove d'Alvin Ailey
Troy POWELL, director artístic

18 JULIOL ESGLÉSIA DEL CARMÉ

LÍRICA

Olga Peretyatko

SOPRANO

Debuta a Peralada l'estrella del *bel canto*

©DARIO ACOSTA

Obres de Mozart, Rachmàinov, Glinka i Rossini

29 JULIOL AUDITORI PARC DEL CASTELL

DANSA

Roberto Bolle and Friends

©LUCIANO ROMANO

01 AGOST CLAUSTRE DEL CARMÉ

LÍRICA

Combattimento

Amor i lluites als madrigals de Monteverdi

VESPRES D'ARNADÍ amb Sara BLANCH i altres
Fausto NARDI, director musical
Joan Anton RECHI, director d'escena

03 AGOST ESGLÉSIA DEL CARMÉ

LÍRICA

A. Rachvelishvili

MEZZOSOPRANO
La temperamental mezzosoprano torna al Festival

©J. REJINI

Cançons i àries d'òpera

05 AGOST ESGLÉSIA DEL CARMÉ

LÍRICA

Bryan Hymel

TENOR

El tenor heroic dels nostres dies

©SIM CANETTY CLARKE

Amb la participació d'Irini KYRIAKIDOU, soprano
Cançons, àries i duets d'òpera

06 i 08 AGOST AUDITORI PARC DEL CASTELL

ÒPERA

Turandot de PUCCINI

Nova producció del Festival Castell de Peralada

Irène THEORIN, Roberto ARONICA,
Maria KATZARAVA, Andrea MASTRONI
COR INFANTIL AMICS DE LA UNIÓ (J.VILA, director)
COR INTERMEZZO
José Luis BASSO, director del Cor convidat
ORQUESTRA DEL GRAN TEATRE DEL LICEU
Giampaolo BISANTI, director musical
Mario GAS, director d'escena
Paco AZORIN, disseny d'escenografia

07 AGOST ESGLÉSIA DEL CARMÉ

LÍRICA

Xavier Sabata

CONTRATENOR
Alexandre el Gran, l'home que va conquerir el món

©MICHAL NOVAK

Capella CRACOVENSIS
Jan Tomasz ADAMUS, director musical i clavecí

PERALADA
resort

INFORMACIÓ I VENDA D'ENTRADES:

www.festivalperalada.com - T. 902 37 47 37

www.ticketmaster.es

Propers concerts al Palau

Palau 100 Bach

Sala de Concerts

DIJOUS, 16.06.16 - 20.30 h

Les Arts Florissants
William Christie, director

J. S. Bach: *Missa en Si menor, BWV 232*

Preus: 15, 25, 35, 50 i 80 euros

Cicle Coral Orfeó Català

Sala de Concerts

DUMENGE, 19.06.16 - 18.00 h

Margarida Codina Natividade, soprano
Cor Infantil de l'Orfeó Català
Orquestra de Cambra de Granollers
Josep Vila i Jover, direcció musical
Comediants, direcció escènica

E. Humperdinck: *Hansel i Gretel*
(versió catalana: Joan Maragall)

Preu: 12 euros

Palau 100 Piano

Sala de Concerts

DIMARTS, 21.06.16 - 20.30 h

Grigory Sokolov, piano

R. Schumann: *Arabesca op. 18*
R. Schumann: *Fantasia en Do major, op. 17*
F. Chopin: *2 Nocturns op. 32*
F. Chopin: *Sonata núm. 2, en Si bemoll menor, op. 35*

Preus: 20, 35 i 50 euros

Palau 100

Sala de Concerts

DILLUNS, 27.06.16 - 20.30 h

Wiener Philharmoniker Orchester
Daniele Gatti, director

L. van Beethoven: *Obertura Coriolà, op. 62*
R. Strauss: *Mort i transfiguració*
J. Brahms: *Simfonia núm. 1, en Do menor, op. 68*

Preus: 35, 50, 80, 110 i 200 euros